

Zakaj se zrela Duša ne zaljubi

Ljudje si pripovedujemo nenavadne zgodbe o tem, da je Ljubezen tam nekje, da smo sami po sebi nepopolni, neizpolnjeni..., da nisem dovolj, če bi le lahko našla manjkajoči del mene, bi končno lahko bila Cela. Kakšno čudovito leposlovje je to! Opremljena z njim v Življenje vstopim kot nakupovalka, iščoč izpolnitev. Nadenem si mašno obleko, naučim se lepih manir, besed, ki privabljajo, nasmeškov, ki zapeljujejo... . Dokler tega ne najdem, živim v čisti grozi, da me ne bi nihče izbral, da bom ostala na polici kot neželeno ali pokvarjeno blago.

To leposlovje imenujemo Ljubezen in njene začetke romanca..., dva, vzgajana v prepričanje o lastni nepopolnosti in v oklepanju upanja, da ga bo drugi zapolnil. Nekaj časa deluje, oba omamljena od pripovedi, ki si jo ponavljata, vročična od dozdevne izpolnjenosti, ker sta se našla, neprespana zaradi premišljevanja o drugem, to imenujeta zaljubljenost, izpolnitev sanj.

A to ni Ljubezen, ni niti njen začetek. Ljubezen ne more biti nekaj, kar se mi zgodi. Ljubezen ne more biti iskana in najdena, ne more biti potreba, ki jo zapolnjujem kot telo s hranjenjem. Vse to deluje privlačno..., dvorjenje, ljubeče besede, romantični večeri pod zvezdami.... Pod vsem tem pa ostaja surova Resničnost dveh, ki izkoriščata drug drugega kot rešilna pasova v utapljanju dveh nesamostojnosti.

Zgodba se nadaljuje. Izkušnja slej-ko-prej razbije predstavo. Ko se malo prebudim, začenjam videti skozi kulise, da je to, kar imenujem Ljubezen, v resnici strah v kostumu, ki sem ga omamljena od pripovedi, hotela videti kot Resničnega..., da je strast v resnici preoblečena tesnoba pred osamljenostjo. Vidim, koliko moje predanosti je bilo le mešetarjenje 'dam, če daš'.

Ko enkrat vse to Vidim, ne morem več ne videti. Je tako kot gledati čarovniški trik potem, ko mi je bil pojasnjen. Lahko cenim spretnost in nastop, ne more pa me več prevarati. Zaradi tega zrela Duša ne hrepeni po romantični ljubezni in se ne more več zaljubiti. Ne, ker bi postala hladna in neobčutljiva, ampak ker ne more več sodelovati v vzajemni hipnozi, imenovani romanca in ljubezen. Vidi niti, ki upravljajo s prividom. Ve, da je ljubezenska pesem, ki jo občuduje, potreba, oblečena kot Ljubezen. Vidi celo dramo, kakršna je... čudovita tragičnost dveh podružbljenosti, ki se ne moreta soočiti s samotnostjo Živih.

Prav tu leži dragocenost, ki se podari Duši, voljni vstopiti v budnost..., uvid, da praznina, ki ji je hotela ubežati, nikoli ni bila Resnična. Življenja nikdar ni samo, Življenje je neločljivo Eno z Vsem. Osamljenost je čustvo ločene misli.

Pri vsem tem gre le za mentalni trik, za res neokusno potegavščino, ki daje misliti, da sem nekaj, kar nisem in okoli tega prepričanja uredim vse svoje Življenje. Ni težko to sprevideti, težko si je priznati, da sem to osebo gradila na laži in nič od tega ni resnično in je šlo Življenje mimo. Od tu se ne čudim množici razvez in nezadovoljstvu partnerskega odnosa, ki preplavlja domove. Ne more biti drugače, ker neresnično prepričanje ne nudi zadovoljstva. In kakor nerada to slišim, za moje nezadovoljstvo ni nikoli odgovoren drugi. Ne more biti, ker stanje biti ni prenosljivo. Nezadovoljstvo je neiskrenost do sebe, je ne-poznavanje Sebe. Neokusnost šale je v tem, da mi Vednost ne more biti odvzeta, lahko pa mislim, da mi je. Ni krivcev sploh! Je le igra, ki jo piše za črn humor nadarjen scenarist in igrajo duše, nepripravljene na Resničnost Ljubezni.

Resnica Videnja stanja stvari, je, da nisem nikogaršnja polovica, niti niste vi.

Nisem v čakanju, da postanem Cela.

Nisem del nečesa, kar je ob rojstvu razpadlo. Sem Celost.

Sem Izpolnjena kot sem sploh lahko. Ideja, da potrebujem drugega, da bi bila cela, je enaka kaplji, ki misli, da potrebuje drugo kapljo, da bi postala Ocean.

Kaplja je Ocean, vedno je bila Ocean.

Ko se to Vedenje zdrami v tkivu telesa, se v Duši nekaj preklopi. Obupna nenasitnost, ki jo je, kot vprežno žival, gnala v družbo, v socializacijo, v zvezovanja in priključevanja..., začenja popuščati. Izstopim iz funkcije potrebnih, lačnih..., preneham z ovohavanjem teritorija v upanju, da bi mi prinesel dokončanje iskanja. Zdaj JE tu, Popolna sama-po-sebi, v novem načinu delovanja, ki ne išče, ki ne potrebuje, v naravnem stanju Miru Življenjske Polnine.

To se sliši zelo lepo na papirju..., in v mnogih ozirih tudi je..., neizmerna osvobojenost v tem, da ne potrebuje drugih, da bi se cenila in ljubila, Živela polno in ustvarjalno Življenje. A je cena, ki jo za to plača in plačuje. Ta je, da ne more več igrati stare igre. Ne more se več pretvarjati, da je teatralna predstava romantične ljubezni, resnična. Ne more hliniti spodnašanja nog, če ve, kaj jih spodnaša. Tu na Njena vrata potrka osamljenost. Ne fizična, čisto drugačna osamljenost..., taka, ki vidi skozi igro tega sveta, ki jo ljudje okoli Nje še igrajo. Spominja na odraslega, ki je zašel na otroško zabavo. Otroci se zelo zabavajo, popolnoma zatopljeni v svoje igre, a se jim ne more pridružiti. Ne, ker ne bi hotela, ampak, ker se ne more pripraviti do verovanja v resničnost iger.

Sreča nekoga, ima podobne interese, je privlačen in zanimiv in videti je, da je občutje vzajemno. V starih časih bi se zgodba tako začela..., zgodba o zasledovanju in osvajanju, o hrepenenju in izpolnitvi, kjer se najdeta dva sredi puščave sveta. Zdaj že tu, v črki z od začetka, Budna Duša vidi celo zgodbo..., začetno omamljenost, postopno odkrivanje pomanjkljivosti, pogajanje s potrebami..., počasno prepoznanje, da noben drugemu ne more dati tega, kar iščeta.

To, kar iščeta, ni zunaj njiju, zato se obotavlja, ne, ker bi Jo bilo strah, ampak zaradi Jasnosti Videnja. Ne more stopiti v zanko, ki jo razločno vidi pred seboj. To obotavljanje metanja v staro dramo romantičnosti, jo izloči iz igre in vsi, ki jo še igrajo, to opazijo. Opazijo, da ne igra po njihovih pravilih in se počutijo neprijetno, ali radovedno..., vedno pa vzpostavi razdaljo.

Prav tu leži sporočilo Budnosti, da izstop iz igre dvigne standarde zadovoljstva. Če je bila prej zadovoljna z nekom, ki jo je nasmejal in sta si delila zanimanja, ki sta se privlačila in skupaj zapolnjevala večere z dolgimi pogovori..., Jo zdaj to ne gane. Zadovolji Jo nekaj čisto drugega..., Duša, ki tudi sama vidi skozi dramo tega sveta in skozi laž lastne misli..., Duša, ki ve, da je že Cela in nikogar ne uporablja za zapolnitev lastnega dozdevnega manjka. Šele tu se lahko srečata, kakršni sta, goli, brez person, brez laskanja, brez podrejanja za naklonjenost, brez trgovanja. Šele tu se lahko srečata oprani fantazij o rešitelju ali o izhodih iz osamljenosti. Šele tu se srečata kot dve izraznosti iste Resničnosti..., Čisti, Celi sami-po-sebi.

Še ena neokusnost te mentalne potegavščine je, da je taka Duša izjemno redka in tega ni moč nikomur očitati. Ni ga junaka, ki te igre ne bi igral. Ostaja pa dejstvo močno zoženega polja sorodnosti. Ne, ker bi bila budna Duša izbirčna, ampak ker ne more pristati na priveze običajnega razumevanja ljubezni. Vse to je prerasla in potrebuje nekaj Resničnejšega. Ima plodne odnose, a noben ne gre dovolj globoko, nobena Pozornost ne obsije njene Dušne golote.

Tako ostaja sama, ne zagrenjena in obupana, ampak v potrpežljivem nečakanju, v neogroženi odprtosti, v pripravljeni budnosti, ki ne spregleda isto govorečega, čeprav bi se pojavil na Njen zadnji dih. Ta samotnosti je Dostojanstvenost Duše, ki ne pristane na manj kot na Resnično. Je njena notranja Lepota, ki raje stoji sama v Jasnosti, kot da poklekne pred pogojenim partnerstvom.

So noči, v katerih je samotnost skoraj pretežka, ko se prikrade dvom, ali ni budnost velika napaka. Da kompromis morda ni tako slab in bi bilo lažje, če pristane na nesvobodo konvencionalne ljubezni. To so preizkušnje, ki klešejo Dušo v vse večjo briljantnost.

Res, cena Jasnosti je Visoka, a nikakor previsoka. Cena, ki jo plačuje, je nezmožnost biti zadovoljna z lažnim..., je izguba možnosti, da bi drugega uporabljala kot ščit pred zazrtjem vase..., je izguba udobja nevednosti.

To je velika cena in mnogim se zdi previsoka. A je nekaj, kar mora razumeti, tudi če bi hotela, ne more nazaj. Tudi, če je dobra igralka in celo, če to pristno želi, ne more ne videti, kar Vidi. Budnost se je zgodila.

Doživela je Resnično, zdaj vse ostalo izgubi privlačnost. Kaj Ji je narediti...? Nič Ji ni treba! To je samo po sebi velika osvoboditev od zahtev, ciljev, pričakovanj, ki jih je podedovala iz časa in prostora. Zdaj lahko Miruje, zdaj lahko Je, zdaj končno Živi v Resničnosti Dogajanja, plesoč z Njegovim tokom in v širjenju z Njim.

Ne zapira srca, ni vzvišena ali cinična, ne misli, da je Ljubezen nekaj, kar pridobi. Mirnost ve, da Ljubezen izvira iz povsem drugega naslova, ne iz potrebe, ampak iz Polnine, ne iz strahu, ampak iz Svobode, ne iz oklepanja dveh nesamostojnosti, ampak iz radostnega srečanja dveh Celosti, ki se spremljata v Skrivnostnosti Življenja, v kateri ljubita zato, ker tako Hočeta. Ljubiti je bistvo vsega. Ne koristi, ki jih od Ljubezni dobi, pač pa Ljubiti kot Edinega Smisla.

Če se to zgodi, to ni omamljenost, ni vročica, ni spolna strast, ni obsesija, ni lakota po drugem, ni odvisnost, ni obup, ki ne zna stati sam. Je srečanje Enakovrednih Samostojnosti, ki sta že pomirjeni s seboj, pripravljeni, da si delita Svetlobo Svobodnih in Mir Ljubečih. Ne, ker bi to morala, ker se to med budnimi spodobi, ali ker bi to zaslužila..., pač pa, ker tako Hočeta.

Ljubiti je njuna izbira iz Popolnega Zavedanja, kar to pomeni tu in zdaj, ker je Mir njuno prebujeno Sebstvo..., ki ga ne moreta več dušiti..., ker je čudovito sobivati z Mirom..., ki ne poseduje in ne veže..., ki nima strahu in ne zahteva.

Resničnost Ljubezni nosi to čudno dragocenost Jasnosti, ki se zdi kot jezik pradivine, razumljiv le še živalim in drevesom. Ta Jasnost je vredna več kot vse kratkotrajne romance. Raje čaka vse Življenje na nekaj Resničnega, kot da pristane na nekaj, kar le zapolnjuje minevanje. Jasnosti sicer odvzame možnost, da bi se Duša izgubila v drugem, a ponudi možnost, da se najde v Vsem..., odvzame udobje skupnih potreb, a da Svobodo Nepotrebnosti..., odvzame romantično zgodbo, a odpre možnost Neskončno Širše Ljubezni.

* * * * *

MaŠumoRada
(Navdinjeno po A. Wattsu)